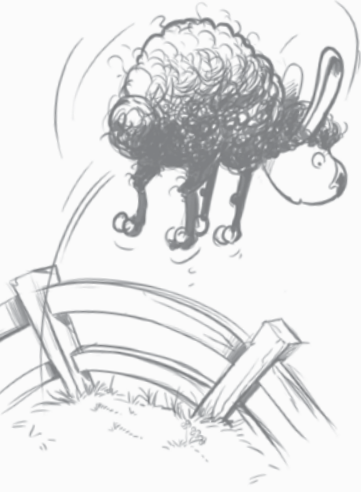

Vanessa Walder
KURTLARLA ULUYAN
KUZU

Çeviren: Genç Osman Yavaş ■ Resimleyen: Zapf

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Tuğçe Özdeniz
Düzeltili: Seda Ateş
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2000 adet, Mart 2017

ISBN 978-975-07-3431-1

Das wilde Määäh, Vanessa Walder

© 2014, Loewe Verlag GmbH, Bindlach

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2017

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.
ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 12584; Adres: Maltepe Mah.
Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Vanessa Walder

1978 senesinde Heidelberg'te doğdu, Viyana'da büyüdü. İlk öyküleri yayımlandığında on dokuz yaşındaydı. Hukuk öğrenimini yarıda bırakıp gazetecilik yapan Walder, 2001'de bağımsız yazarlığa başladı. O günden beri sayısız çocuk ve gençlik kitabı yayımlandı. Bu kitaplar yirmiden fazla dile çevrildi. Vanessa Walder kitap okumadığı zamanlar Berlin'de yaşıyor ve çalışıyor.

KURTLARLA ULUYAN KUZU

İçindekiler

Giriş, 9

ORMANDA

Tilki ve Tavşanın Selamlaştığı Yerde, 15

Korkusuz Karaca, 27

Baykuşun Bir Bildiği Var, 44

Kurtlarla Ulumak, 65

ARAYIŞ

Aslanyürekli Korkak, 77

Damdaki Kedi, 91

Gözödönmüş Bir Öküz, 105

İneğe Kirişi Kırdırmak, 125

ÇİFTLİKTE

Köpeklere Yem Olmak, 147

Geh Kuzucuk, 160

Kuzuların Olmadığı Bir Yer, 175

Yabanın Çağrısı, 189

Son Bölüm, 203

Norman ve çitleri aşan diğer herkes için

Giriş

“U-uuuuuuu,” diye yankılanıyordu baykuşun sesi meşe ağacının tepesinden. “Su-suuuuuuun! Kim bu-uuuuu ormanda koşan?”

Baykuşu duyan hayvanlar donup kalmıştı. Sansar, tilki, kirpi ve bir fare ailesi dikkat kesilip etrafa kulak verdiler. Şimdi gerçekten de çalılıkların arasında kırılan dalların ve yaprakların hışırdadığını işitiyorlardı. Herkesin aklında aynı soru vardı: Bu gelen dost muydu, düşman mıydı?

Puslu alacakaranlıkta yol alan hayvanlara sık rastlanmazdı. Bunun gibisini de daha önce hiç görmemişlerdi: Bu şey, iki bacağına üstünde yürüyordu! Bunu ancak ayılar yapardı, ki o da sırtlarını kaşımak için ağacın gövdesine sürtünecekleri zaman. Ama bu

şey bir ayı değildi; kafasındaki tüy yumağının haricinde bir kürkü olduğu bile söylenemezdi.

“Çok garip,” diye yorumladı yarasa bu durumu. Fakat kimsecikler onu duymadı.

“Şuraya bak, nedir o patilerinin arasında tuttuğu şey?” diye sordu tilki. İki ayağının üstünde yürüyen, bohçaya benzer bir şeyi göğsüne bastırıyordu. Ormanın hayvanları, gizlendikleri yerlerden o şeyin her adımını parıldayan gözlerle izliyorlardı.

“Uuuuuuu,” diye seslendi baykuş. “Nedir derdi bu-nuuuuuun?”

O şey baykuşun sesini duyunca irkilip dikkatle etrafına baktı. Hayvanlar hemen gözlerini kapadılar, yeşil ve sarı renklerde parıldayan noktaların hepsi bir anda gecenin karanlığına karıştı. Baykuşun ilkbahar şarkısını duyunca, o şeyin tedirginliği geçti ve yoluna devam etti.

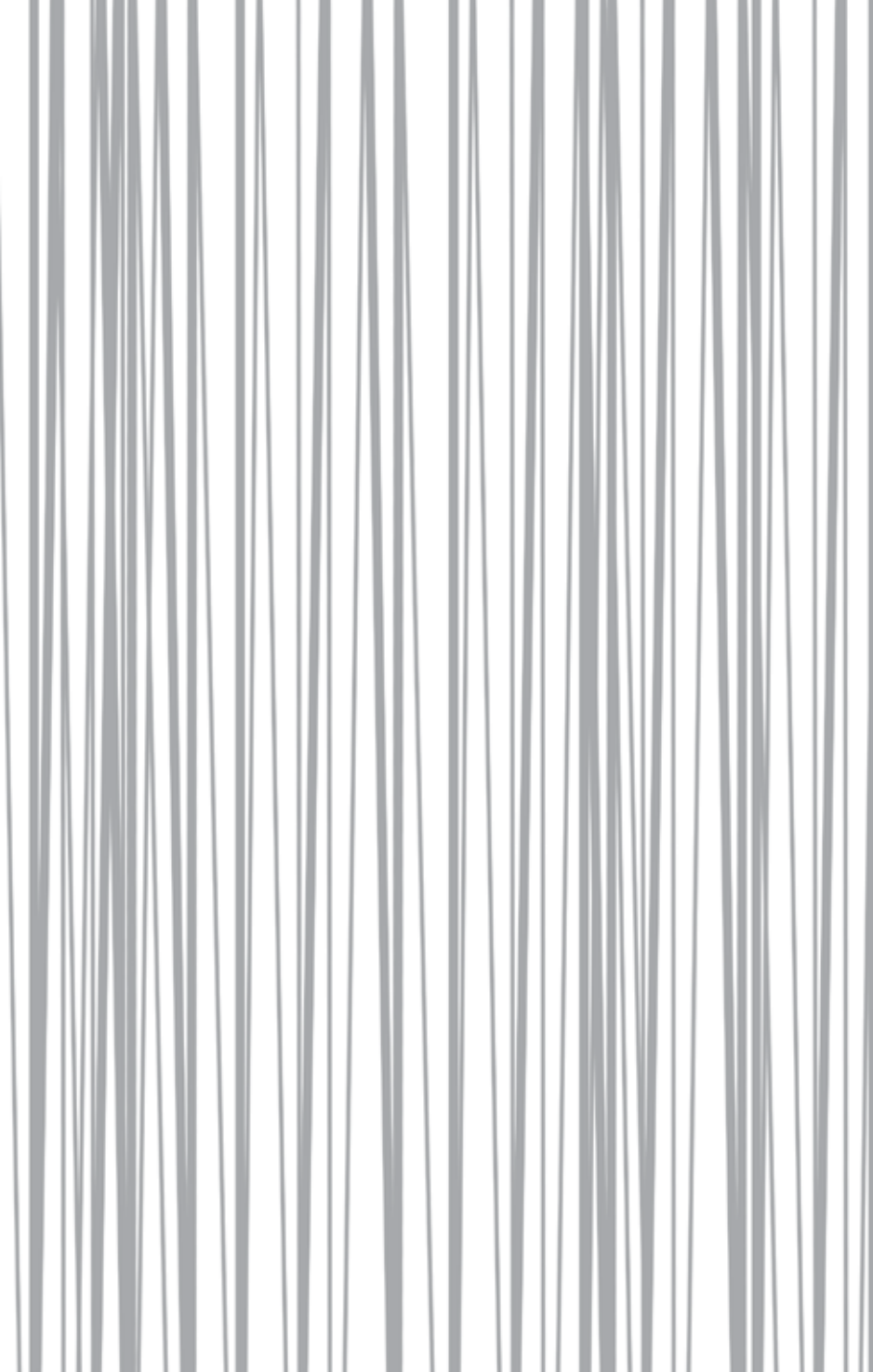
Bir ağaç kovuğunun önünde durdu, bacaklarını karnına doğru çekti ve sonra çömeldi. Dikkatle ve yavaşça ön patilerini uzatıp bohçayı oyuğun içerisine bıraktı. Bunu yaparken inliyor ve güçlükle nefes alıyor-muşçasına sesler çıkarıyordu. Sanki canı yanıyordu.

Hızla karnına çektiği bacaklarını tekrar uzattı, patileriyle gözlerini sildi ve arka bacaklarının üstünde hızla uzaklaştı.

“Vay canına!” diye haykırdı tilki. “Bu da neyin nesiydi?”

Fakat daha kimseler cevap veremedi bir ses duyuldu. Ses, bohçanın oradan, ağaç kovuğundan geliyordu. Öyle bir sestir ki bu, ormandaki birçok gececil hayvanın tüylerini ve kürklerini diken diken ederken uykudaki birçok başka hayvanı da uyandırdı. Bu, muhtemelen ormanda daha önce hiç işitilmemiş türden bir sestir:

“Meeeeeeee-eeeeeeee!”

ORMANDA

Tilki ve Tavşanın Selamlaştığı Yerde

“Bugüne kadar duyduğum en acıklı çığlık bu,” dedi karaca. Bu *meee-eeee* sesinin ne tür bir canlıya ait olduğunu görmeye giderken yavrusunu da yanına almıştı. Tabii sadece karaca değildi bunu merak eden. Bir sürü meraklı hayvan, ağaç kovuğunun etrafında toplanmıştı. Ama henüz hiçbiri oraya yaklaşmaya cesaret edememişti.

“Neymiş, baba?” diye sordu karaca. “Buradan hiçbir şey göremiyorum. Annem hep gözünün önünde canlandırmalısın, der. Ama bir şey göremiyorsam gözümde canlandıramam ki. Ah ya, ne saçma bir durum.”

“Tehlikeli değil galiba,” diye fikir yürüttü yabandomuzu. “Yoksa böyle aciz aciz inleyip durmazdı.”

“Millet, geyiği bıraksak diyorum,” dedi tilki. “Hadi yiyelim şunu.”

“Bu ne acele?” diye itiraz etti porsuk. “Ya zehirliyse?”

“U-uuuu. Bence bir fare bu-uuuu,” dedi baykuş. “B-uuu yüzden doğal olarak benim hakkım o-uuuu. Huuu.”

“Fare olmadığı kesin,” diye viyakladı fare, kendisinden emin. “Ne kadar büyük, görmüyor musunuz?” Düzinelerce akrabası başlarını sallayarak farenin sözlerini onayladı. “Ayrıca zararsız da değil. Adamı düpedüz ezer bu.”

“Bir şeyin ne olduğu belli değilse, o şey genellikle kedidir,” diye viyakladı başka bir fare endişeyle.

“Miyav! Bu kesinlikle kedi değil!” dedi kedi. Bu kedi aslında ormanda yaşamıyordu, sadece tilkiyi görmeye gelmişti. “Bu türden hakaretlere müsaade etmeyeceğimi belirtiyim. Kediler bu dünyadaki en zeki ve en güzel canlıdır. Bütün diğer canlılardan üstündür ve herkes onlara saygı gösterdiği gibi hayranlık da duyar. Hayatta meee-eee gibi sesler çıkarmazlar.”

Hayvanlardan birkaçı homurdandı, birkaçı iç çekti ama hiçbiri itiraz etmeye yeltenmedi. Kedi burada tilkinin misafiriydi ve tilki, ona saygısızlık edildiğinde fena saldırganlaşıyordu. Ne var ki bu sefer kendisi bile alınmıştı.

“Şekerim, herhalde şöyle demek istedin: ‘Kediler, tilkiler hariç, tüm canlılardan üstündür!’ Değil mi?” diye sordu öfkeyle.

“Neyse işte,” diye geçiştirdi kedi. “Miyav. Bir şekilde burada konunun odağı olmadığımı görüyorum, ki aslında hep ilgi odağı olmam gerekir. Açıkçası bu yüzden konuya karşı ilgimi kaybediyorum. Bana, yeni ev sahibine karşı sorumluluklarını hatırladığında beni aşağıda, nehrin orada bulabilirsin İgnatius.” Bunları söyledikten sonra başı dimdik, oradan uzaklaştı.

Tilki bir an bile gözünü ağaç kovuğundan ayırmamıştı.

Herkesin hakkında konuştuğu o şey, altın sarısı gözlerle orman hayvanlarına bakıyordu. Tüyleri gölgelerin içinde kaybolacak kadar koyu renkti ve bu yüzden şeklini kestirmek çok zordu. Sadece gözlerinin üstündeki beyaz leke seçilebiliyordu.

Aynı şekilde, o küçük şey de oyugun önünde olup bitenleri pek seçemiyordu. Kulağına kadar gelen o garip sesleri anlayamıyordu. Aç olduğu için de sadece annesinin ne zaman döneceğini merak ediyordu.

Endişeli değildi. Şimdiye kadarki kısacık ömründe kimsenin ona zararı dokunmamıştı, bu yüzden de endişe diye bir şeyin varlığından bihaberdi.

“Ben size durumu izah edeyim,” diye homurdandı ayı sonunda. “Bu şey tehlikeli; ürkütücü bir yanı var. Sanırım bir tür kirpi.” Ayı küçüklüğünde kirpilerle kötü bir deneyim yaşamıştı.

“Bu ne cüret!” diye bağırdı kirpi. “Bunun tüyleri lüle lüle, dikenleri bile yok! Bence bu bir tavşan!”

“Bu küt kulaklarla mı?” diye itiraz etti tavşan. “Benim familyamdan olmadığı kesin. Bu şey dişlek bile değil.”

“Millet!” diye seslendi tilki ortalığı yatıştırma gayretiyle. “Kavga etmeye ne gerek var? Neden şöyle bir tadına bakmıyoruz? En azından o zaman neye benzediğini anlarız.”

Hayvanlardan hiçbirinin aklına daha iyi bir fikir gelmediği için kimse bir şey demedi. Tilki memnuniyetle ağaç kovuğuna doğru birkaç adım atmıştı ki, “Sakın deneme, İgnatius!” diye bir ses duyuldu. Pes, gırtlaktan yükselen, neredeyse homurtuyu andıran bir sesteki ağaçların arasından gelen. Ses kısıktı ama yine de bütün hayvanlar nefeslerini tutup arkalarını

dönmüşlerdi. Büyük, gri tüylü bir dişi kurt sessizce kayrana çıktı. Alacakaranlıkta gözleri yeşil yeşil parlıyordu.

“Burada neler oluyor?” diye sordu. “Bir toplantı mı bu? Bize haber vermeden?”

“Kirişi kıracağımız sahne bu muydu, baba?” diye sordu karaca. “Bu bizi kesin yer.”

“Şşşşt,” dedi babası.

Kurdun gerisinde üç kurt yavrusu devrilmiş ağaç kütüklerini aşmaya çalışıyordu. Arada, içlerinden biri eğreltiotlarının üstündeki bir ışık huzmesini ya da bir yaprağın üstünde elmas gibi parlayan bir çiy tanesini yakalamaya çalışıyordu. Yavruların burunları dans eden böcek misali oynuyordu. Yavrular her ne kadar küçük de olsa, henüz isimlerini bilmedikleri kokulara aşinalardı. Bu kokuyu ise ilk defa alıyorlardı. Hiç de orman gibi kokmuyordu. Aksine, yumuşak, sıcak ve pofuduk bir kokuydu bu. Ve bu koku, içi oyuk ağaç kovuğundan geliyordu.

Yavru kurtların bütün dişlerine kavuşmasına daha epey zaman vardı ama kendi dünyalarında en önemli şeyin ne olduğunu şimdiden öğrenmişlerdi.

“Ham-ham?” diye sordu yavrulardan en büyüğü olan aralarındaki tek dişi yavru.

“Şimdi değil, Feder. Kahvaltını eve dönünce edersin,” dedi annesi. Bakışları Tilki İgnatius’a kenetlenmişti. İgnatius iç çekti.